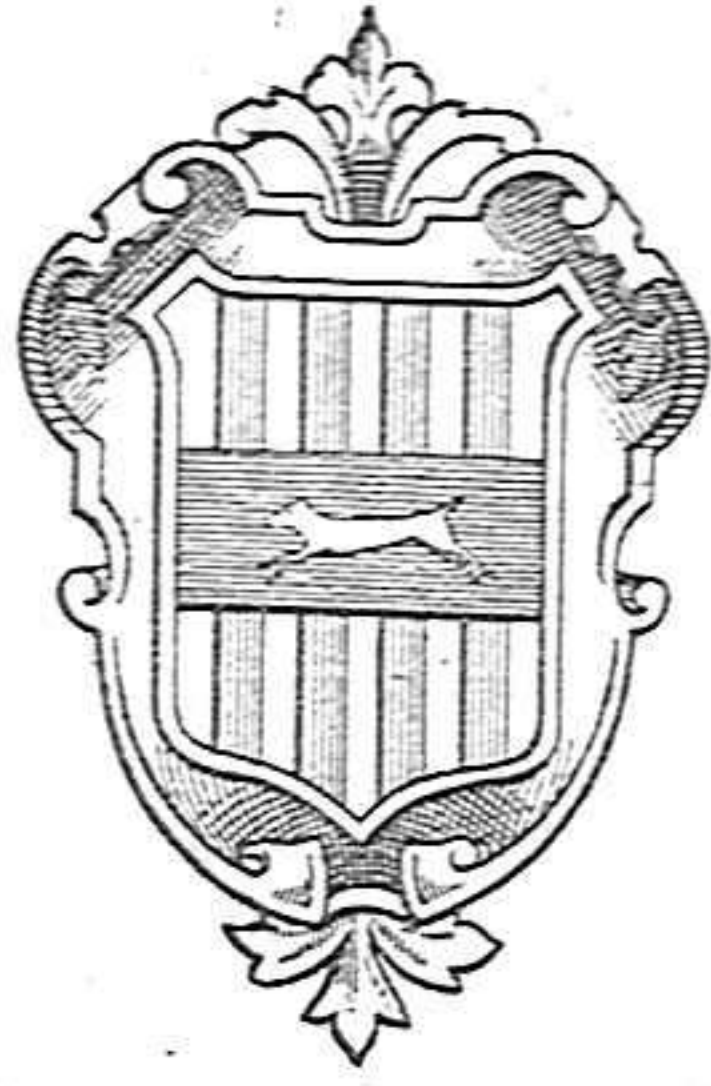

La Veu d'Inca

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Murta, 5.—INCA.

Any II

SETMANARI POPULAR
INCA 22 DE GENER DE 1916

Núm. 56

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

Per dignitat i per patriotisme

(Continuació).

II

He deixat aposta d'esmentar els trobaires mallorquins de la renaixença per tal de fer més palesa la comparança que vaig a presentar: Quin escriptor, quin poeta—fill d'aquesta terra i cantador en una llengua manlevada—quin, deman, s'és corpenetrat amb l'agre de la terra i ha assolida la pulcritud del ritme com En Costa i Llobera? quin ha fetes elegies com les d'En Alcover? quin ha pogut, tan sols, imitar les expressions ferrenyes d'En Alomar? quin és arribat a la perfecció i galanura d'En Riber?

Es que no hi pot haver—diu En Novicow—inspiració veritable sinó és dins la llengua maternal. Vegi's l'exemple del llatí. Quant ja, de banda a banda del sur de l'Europa es rallaven llengües romàniques, el llatí va continuar essent conreuat com a idioma literari i científic. Tant era el respecte que's retia al llatí que'l Petrarca posava en primer terma de la seva producció el poema «Africa» del qual avui no s'en recorden més que un parell d'erudits i literats especialistes. Per ésser escrites en dit idioma és també que totes les obres llatines dels humanistes del XVe i del XVIe segle dormen, malgrat del talent que en elles hi ha acaramulat, dalt els polsosos prestatges de les biblioteques monacals. En canvi, el Dant Alighieri, més gran poeta—i més gran vident, per tal—no va dur a la pràctica els consells de sos contemporanis; ans bé, va compondre la seva obra mestre en la dolça llengua toscana. I, qui, avui en dia, llegiria la «Divina Comèdia» si fos escrita en llatí?

L'abandó del llatí pels escriptors romànics de les darreries de la Edat Mitjana i començaments de la Moderna va esdevenir una força potentíssima per a la difusió de la cultura intel·lectual. Aqueixa deixadesa va facilitar ben molt a un nombre inmens d'individus l'assoliment de coneixaments científics i de gaudiments literaris; aqueix abandó va fer possible l'eclosió de les obres capdals literàries de l'Europa.

El mateix podem dir de nosaltres pertocant a l'oblir del castellà pels escriptors de la renaixença: si Mossen Jascinte Verda-

guer hagués volgut escriure en una llengua forastera, de segur que ara no podríem fruir les bel·leses de «L'Atlàntida.»

Esguardada la qüestió d'un altre punt de vista estant, les nacionalitats joves o renai-xents desitgen crear-se, aquelles qui no en posseeixen, les llurs eines intel·lectuals. Tenen dret a això i a molt més. Però, les nacions velles que ja posseeixen eines semblants i de les quals s'en serveixen des de fa bon cop d'anys, no's volen persuadir dels aventatges que això els aporta. Mes-tost motegen de xiflades, i àdhuc d'inopor-tunes, les pretencions de les nacionalitats joves. Les velles tenen una literatura, una filosofia, una ciència, una art nacional; posseeixen llengües, esdevingudes esturments refinats de cultura intel·lectual, esturments pulits, clars, rics, capables d'expres-sar els matços més subtils de la metafísica. Els Xecs, els Magiars, els Rumans, els Serbis, els Bulgars en volen tenir també. Els Catalans hem demostrat haver un idioma tan ric com el qui més dels altres. I les nacions velles, al veure el que succeeix, criden tot enfadades: Quina arrogancia! quina pretenció! això no pot ésser!—no s'esvaïren tots els esclavatges; governats i subjectes particulars eixits de les runes, fruits de decrepitut, voldrien imposar en-carra, si'ls fós possible, l'esclavatge de la llengua.

On més se demostra eix esclavatge és a l'estudi. En conseqüència—seguim glosant conceptes d'En Novicow—les nacionalitats joves desitgen rebre l'instrucció superior en la llur llengua maternal, amb tanta de facilitat com els francesos, els anglesos, els alemanys i els castellans. No poren consentir l'obligació d'aprendre—com a primera tasca—un idioma foraster per a estudiar les matemàtiques, les ciències o la filosofia, és a dir, per a assolir tota aquella colla de coneixements que constitueix el fons cultural de qualsevol persona de carrera. I no poren consentir perquè comprenen ben bé que l'estudi d'una llengua forastera, com a mitjà per a arribar a la cultura superior, és una de les més funestes pèrdues de temps. Quantes de voluntats decauen, quantes

d'intel·ligències se malmenen per haver-se vistes forçades a estudiar en un idioma que no han pogut de cap de les maneres assimilar-se'l del tot! Aitals diferències posen les societats joves en una inferioritat desastrosa acompanyades amb aquelles societats on dita instrucció superior se dona de bell entuvi, sense aprenentatge preparatori.

Els qui estam sans, els qui portam sang renovelladora, volem viure, volem créixer. Aquest desig ferm de perfeccionar la llengua nostra, de netejar-la de barbarismes, per tal d'haver prest un esturment perfet de cultura mental, és la prova més evident de què som progressistes, europeus i civilitzats i no fatalistes, asiàtics i bàrbares. L'hom qui's nega a comprendre aquestes aspiracions, l'hom que no les afavoreix, l'hom qui no demostra per elles la més xardorosa de les simpaties, desitja la mort de l'esperit humà, desitja l'aturament de la intel·ligència nostra.

L'obligació de saber una llengua forastera per a entreprendre els estudis científics és una feïnada doble. No s'estranyin, doncs, els governants imprevisors i endarrerits de que desventatge semblant produeixa, naturalment, hostilitats més o menys sobtades i ahiraments.

Els procediments de desnacionalització que àdhuc en els temps que corren, volen emprar, i fins i tot empren, les societats que entraren en la vellesa o els llurs representants, són barbres i absurdes. Altrement, els pensadors d'arreu del món, rectes i sencers, aplaudeixen el doler nostre. Ells troben, no solament l'legítim aquest desig de treballar per a l'expansió de la nostra societat, sinó que ens fem dignes, segons diuen, del més gran dels elogis. Puis, entenen, que si una societat no's decanta vers l'escampament de la seva cultura per les contrades veïnes, per tal de conquerir-les intel·lectualment, de guanyar-se-les, és que son nirvi vital és finit, és que ella mateixa regoneix son caducament, és que ha mort.

De l'ensenyament elemental no cal parlar-ne. En temps de feblesa general dels esperits es pogué imposar, sens oposició, un centralisme antinatural. Mes, la nostra societat, poc a poc, ha esdevinguda conscient. A més les necessitats econòmiques i polítiques, una nacionalitat té necessitats intel·lectuals, aïrant pus intenses com més el seu benestar relatiu és considerable i aven-

cada la seva civilització. Mentre el poble va ésser remat de bestioles explotat pels seus amos i mentre va romandre en defalliment i en una quasi ignorància de sa dignitat, aqueixes preocupacions mentals foren en ell bo i nules. Però, quan començà de sortir de sa lletzeria moral i començà d'instruir-se, les qüestions pertocant la llengua i l'educació el corprengueren cada dia amb més vigor. Aleshores les gents qui parlam les varietats dialectals del mateix idioma ens hem sentit més solidaris uns amb altres i amb més antagonisme enfront de les gents qui railen un llenguatge diferent del nostre. I ara que la instrucció comença d'escampar-se i que, amb motiu de la vinguda de la Doctora Montessori (segons me diu en una lletra recent el meu benvolgut i admirat amic Eladi Homs) s'obre per a nosaltres una nova era esperitual i nos atrobam en un moment històric per a la nostra cultura i la nostra idealitat, la qüestió de la llengua en que s'ha de donar l'ensenyança salvadora ateny tota sa importància. És evident que el poble instruït en un idioma foraster pateix un desventatge molt gros davant aquell altre que s'instrueix en el seu llenguatge maternal, car el primer fé un augment de treball que el segon estalvia. I, amb això si que no caben excuses, ni porem carregar damunt altri la culpa de nosaltres mateixos dependrà la major o menor extesa de l'ensenyança elemental en la llengua propia.

JOAN ESTELRICH.

(Acabarà)

Inèdita

SENS VENTURA

(Original Botrel.)

Deixam la llar, les bones gents
qui me criaren amatens
jo be plorava de fatiga;
mes no plorava els pobres vells
sino Liseta dels ulls bells
ma companyona i bona amiga.

A la vesprada, el darrer jorn
l'acompanyí per a l'entorn
a passatjar al clar de lluna,
i li jurí, besant sa ma,
ferla m'esposa al retornà
un cop trobada la fortuna.

Cercant fortuna dins el món
d'ací, d'allà, no sé per on...
ma trista vida s'és passada.
Sols, qualche pic, un dols cal fret
me recordava el llogaret
on m'esperava m'estimada.

Però mon dia era arribat.
Vell, sens esserme'n adonat,
jo retornava a mon vilatge:
una petita, tota en dol,
vora un portal jugava al sol
prop d'una vella amb dolç visatge.

Mirant la nina atentament
me sorprengué'l retrat vivent

de la que amava en l'infantesa:
eren sos ulls aquells ulls blaus,
i aquells cabells daurats, suaus,
i aquell somriure de bonesa.

—La teva mare, li vaig dir
ha nom Liseta: és ver que sí?...

—Ma mare?... és morta; és enterrada;
ella portava un altre nom,
el de Liseta, ho sap tot-hom,
és el de l'avia, ben-amada.

I el cor rubert de sentiment
vaig contemplar per un moment
l'avia qui seia, allà, a la porta,
i en sos ulls morts, com dins mirai
un curt moment vegí amb esglai
ma joventut, per sempre morta.

Un front d'infant llavors besí
com altre temps, i repreguí
sensa motar, la costa aspriva
i al arribar al camí plà,
tot-sol, el front a dins la ma
jo vaig plorar... llagrima viva!

—
Mària A. Salvà trad.

L'HOME QUE BADALLA I QUE FUMA

Un dia parlàvem davant l'Octavi de Romeu, de quin fos el tipu humà, oposat a aquell de ple sentit i moralitat superior, que entre nosaltres coneixem sota el nom simbòlic de l'«Home que treballa i que juga...»

—L'Home que no treballa ni juga...—
començà dient un dels presents.—

—Perdó,—va interrompre l'Enginyer singular—Hi ha un altra personificació que jo veig simètricament oposable, amb simetria que arriba fins a la imitació fònica, com en joc de paraules, al nostre «Home que treballa i que juga» El contrari de l'«home que treballa i que juga» és l'«Home que badalla i que fuma».

Digué i riguérem. Però entre sondir i el nostre riure una rapidíssima professó d'imatges tingué temps de passar per la nostra ment, mostrant-nos fins a quin punt en la petita broma del mestre hi havia tancada una veritat profunda. Recons d'oficines, cel-les profanes en la Venerable Ordre de la Mandra.. Patis d'Universitat, on la tristíssima joventut burgesa és domada a l'enúig... Aules d'Universitat, on si el cigarret encara és dissimula sota el banc, el badall ja no es recata... Escoles i dispensaris, jutjats de primera instància, i jutjats municipals... Tertulies al sol i tertulies a l'ombra... Porxos d'església, fosques rebotigues, llibreríes polsoses... Penyes de casino i penyes d'ateneu.. Taules de cafè, taules de cerveseria, taules de taberna, total tabernes.. Inacabables esperes, cites mancades, el senyor que no ve, el senyor que no es troba en son lloc, mil i un aspectes del Proteu devorador que és el temps perdut...—
L'«Home que badalla i que fuma»! La meitat al menys de la vida espanyola!

XENIUS.

De «La Veu de Catalunya»

Cultura Popular

PURIFICACIÓ DE L'AIGUA DE POU

Se prenen uns vint trossos de bon carbó vegetal, bastant grossos i porosos i ben carbonisats; se lliguen amb un cordell ben resistent i s'hi subjecta un tros de sal gemma d'un pes de dos kilos. Se fa altres dues lligades idèntiques i desseguida se suspenen totes tres al pou, de manera que estàn totes tres dins de l'aigua, hi estiguen a diferenta fondària. Al cap de tres dies l'aigua és claríssima i de molt bona qualitat. Aquest tractament té de fer-se tres o quatre vegades cada any, no deixant-ho mai de fer a la Primavera. La sal gemma no s'hi té de posar a cada immersió, sinó una vegada per altra a tot estirar. Quan al cordell no s'hi lliga la sal, com lo carbó és de poc pes s'hi té de lligar pedra foguera ó un mahó ben porós. Los trossos de carbó absorbeixen una pila d'impureses, calcs, guix i altres materies, tornant-se, un cop saturat, tan pesat el carbó com si fos carbó de pedra. Poden deixar-se los trossos de carbó tant temps com se vulla a l'aigua, perquè, poc o molt sempre serveixen de filtres, i si no fessin res més, privarien de que s'entelàs l'aigua amb lo fang del fons del pou, sia que la remoguessin més o menys els porvals, sia que la remogui la força d'absorció d'una bomba.

ELS DEU MANAMENTS DE LA HIGIENE

I. General.—Llevar-se dematí, retirar d'hora i treballar de dia.

II. Respiratoria.—L'aire pur i el sol són tan necessaris com el pa i l'aigua.

III. Alimenticia.—El menjar poc i frugal és l'elixir de llarga vida.

IV. De la pell.—La netedat tant conserva l'home com les màquines.

V. Del dormir.—El dormir prou repara les forces; el dormir massa les rovella.

VI. Del vestit.—El vestit ha de conservar la calor del cos sense llevar-li la llibertat de moviment.

VII. De les cases.—La casa bonica i alegre fa agradable la vida de família.

VIII. Moral.—Les diversions alegren i animen l'esperit; però l'abús porta el vici.

IX. De l'enteniment.—Val més sabre el que convé que moltes coses inútils.

X. Profesional.—¿Treballes de cap? No deixis rovella braços i cames. ¿Treballes de braços? No et deixis embrutir el cap.

PER LA MORALIDAT

El Bal le de Sineu, D Francesc Crespi, al prendre el timó del Municipi ha tengut un gest digne d'esser imitat per tots els Bal-les que s'aprecien de voler axecar la dignitat del poble. Ha fet fer una crida prohibint valentament la blasfèmia, el joc i les malifetes dels grans i dels petits as-mig del ca-

rrer. Al mateix temps ha dirigida una circular an els mestres públics i privats d'aquella vila, demanant la seva cooperació amb aquesta tasca ennoblidora. Copiam d'un diari de Ciutat el contingut de dita circular:

«Deseando esta Alcaldía que se corrija en el mayor grado que sea posible el negro vicio de la blasfemia que tan extendido tenemos por desgracia en esta localidad, y evitar los desmanes que cometen los chiquillos con sus juegos en plena calle, suplico a V. que como Director de su Escuela y en nombre de esta Alcaldía, prevenga a los niños que asisten a clase diurna, y muy especialmente a los adultos concurrentes a la nocturna, que se abstengan en adelante de incurrir en falta tan recriminable como es la blasfemia, y que tampoco se ded quen a ninguna clase de juegos en las calles y plazas de esta villa.

«Oportunamente dictaré un bando en tal sentido, indicando un sitio adecuado para que los niños puedan dedicarse en él a sus juegos y natural expansión.

Ruégole además que me remita una relación de los individuos a quienes haya transmitido las prevenciones citadas; suscritas por V. y los mismos avisados.

Dios guarde etc.

Sabem que un altre Bal·le prepara uns manaments consemblants. Endevant ses atxes! La qüestió que no sien lletra morta.

GLOSES MENUDES

Per una postal felicitant a n'Antonieta Salom

*De cansonetes garrides
jo t'en vui fer un ramell;
si les flors prest son marcides,
quedarà son recort bell.*

*Ara amb ell, nina esquisida!
reb ma felicitació;
tot atmatent i florida
d'uns cors joves plens d'amó.*

Dos amics i un Brotet d'olivera.

Binisalem 17-1-16.

Ecos d'Artá

Volia avui seguir, amics llegidós, es camí començat an es número anterior, comentant es fets de s'Ajuntament, però, deixant aquest ram a un *Noi de la ceba* qui'l vol aclarir, he cregut de primera necessitat fer-vos una contarella de com és que mos trobam a s'estat de coses actual, conseqüència de fets anteriors que deven coneixe per porè judicà milló del pervenir.

Fa no mes mitx any que Artá políticament era una bassa d'oli. Avui es una mar esvoltada, dins ses ones de la qual està en perill de negar-s'hi qualsevol que hi vulga nedá. ¿Com ha vengut un canvi tan radical?

De molt de temps enrera figura en cap de sa política d'Artá sa *Casa d'els Olós*, de tant d'arraigo dins es poble que capitanejant ell el partit Conservadó, cap altre partit l'hi ha pogut pendre ventatge. Sa *Casa dels Olós* es estat

sempre diguem-ho així, un Castell, guardià des poble, que per escut tenia sa noblesa i sa virtut. Quedant la casa sense sucessió masculina es estat digne continuadó d'ella el seu genre D. Pere Morell que desde que viu aquí ha mirat an el poble com es seu mateix, i s'ha cregut obligat a redoblà tots ets esforços perque aquest seguís en pau, conseqüència d'una recta administració a la casa de la vila i d'un excès de bonhomia qu'el duia fins an es sacrifici en be des poble en general i de cada habitant en particulà.

An això, tot-hom ho ha regonegut sempre, i davant ell ningú s'atrevia tant sols a discutir-li es dret a sa direcció política i administrativa de sa població, i espontaneament tot-hom se considerava súbdit de la Casa. De manera que lo que molts de caps polítics conseqüeixen amb pressió, o amb males arts D. Pere Morell, s'ho tenia conseguit amb so noblesa i bondat.

Per altre part hi havia sa casa Blanes també d'arraigo i prestigi que ara darrerament per medi de D. Rafel cooperava a sa bona administració des poble i a agontà fent costat a D. Pere Morell, sa pau que perdurava desde una vintena d'anys enrera i pareixia impossible que pogués arribà a trencar-se. De manera que mirant aquestes dues persones prestigioscs, que cuidaven des be comú semblava es poble un menor d'edat (com ha son sempre es pobles) que vivia felís, regit i cuidat amorosament per uns pares que l'estimaven de cor.

Però (sempre hi ha un pero i darrera no hi sol havè res de bo) repercutí un dia aquí es ressó dets aconteixements polítics de Palma i Madrid qu'en sa divisió des conservadóstrastonà la política espanyola, i aquest ressó va sé bastant per fer neixe una partida d'aspirants o *quesfes* que conseguiren que D. Rafael Blanes creás en tota la bona fè del món un partit maurista, que an es nostre entendre va essè sa primera de sa serie d'equivocacions polítiques que mos dugueren a l'estat actual. Era previst que davant es fet de constituir-se aquí un partit maurista, decididament havia de cercar es govern conservador un cap-representant de sa seva política, i estava en es desitj de *dalt* que s'hi declarás a D. Pere Morell. Però aquest senyó, delicadíssim en miraments, tal vegada amb excès, encara que havia fins llavó actuat en sentit conservadó no's va senti convensut partidari de sa política des govern, ni prou maurista per seguir ses orientacions d'aquesta política a Mallorca, i davant aquella comoció populá que se seguí, va creure trencada sa pau des poble, i antes d'arribar an aixó, preferí retirar-se temporalment de sa política deixant com únic cap a D. Rafel Blanes oferint-li particularment i pes be general tot quant ell podia.

No varen estorbar-se es conservadóstr a cercar qui els-e representás, i a falta de milló, agafaren arreu es primé que sa bona ocasió els-e depará sols per ompli es buit que de cap manera poria haver-hi en les próximes eleccions municipals.

D. Rafel, supeditant tot s'interés polític an ès be general de sa població, forsosament tengué que substreurer-se a tota acció política durant una temporada, a fi d'activá es tramits a fer per s'aprovació des projecte des Ferrocarril Manacor-Artá, i aquest moment va essè aprofitat per una partida de *quesfes quesfes* i *quesfetons* que sortiren de's fang com un esbart de granotells, i comensaren a bellugarse, saltá i roncó esvalotant es poble, com dirèm si Deu, ho vol dissapte qui ve.

Un Artanenc de bon humó.

**

Lectós: he pregat a *Un artanenc de bon humó* que me deixàs dir a mi tot lo referent a s'Ajuntament, lo cual ell nos havia promés an es n.º anterior. Ha estat complescient en mi i per tant serà *Un noi de la ceba* el que posarà en solfa es fets de s'Ajuntament censurant tot lo censurable i alabant tot lo ben fet. Fòra passions, idò. Com sabeu, acabada sa primera sessió es nostro bal·le va fer ès gran desbarat de dir a n'ets empleats que s'Ajuntament los demanava sa seva dimissió. ¡Vaja un modo de fer ses coses! Acaben de fer-lo bal·le i en seguida ja falta a sa llei i a sa veritat ¿An aquest fet l'hei degueren censurà es que cridaven o feien cridà *Visca es bal·le honrat?* «Hem derrocat es caciquisme» cridaven los seus i el caciquisme més ferest llevava ès pà a uns cuants empleats molt dignes. Els cacics que ells han mort no han fet fer mai an ès seus *alcaldes lacayos* i an ès seus *consejals de cartó* un fet tan repugnant. Duptaven ets empleats en so presentà sa dimissió i quant preguntaven an ès consejals o bal·les: ¿Que ès per treurer-mos, que mos exigiu això? Ells ben frescs los deien «No, no ès per això» No'n treurem cap en no esser en Ferragut perque s'ha aficat en política.» I ha estat així. Han tret en Ferragut per haver-se aficat en política; i per haver-se aficat en política en Massòt, es primer escrivent, i per no haver-se aficat en política en Fornés està cesant; i per desfressà tot això i no fer-hó tan lletx les feien presentà sa dimissió casi per força. ¡Fa llàstima lectors tot això! Homos que anaven a s'Ajuntament no com a polítics sinó com a independents i justiciés: per política, i per política de baxa mà treien empleats i en colocaven des seus que mai seràn tan bons com ets altres que han tret. Alguns individus de s'Ajuntament i es bal·le sobre tot que tant bravetgen de *libres* no havien de volè fer un papé tant trist i no havien de refreudà tot això perque ells no estaven conformes de tocar-né cap d'empleat. En prova d'això que ès bal·le es dia antes deia a un escrivent. «Ja sabs que jo i tu sempre hem estats amics. No tenc res que dir de tu i si dependis de mi, no't treuria sinó al contrari. Voldria no tenguesses malicia de jo, però m'has de fer es favó de presentar-me sa dimissió» Dos retgidós més dins sa Secretaria deien a un maurista que ells no tenían res que dir dets empleats que havien de treurer però que així estava dit i aquest les contestà: Ara vorem, idò, si son lliures o no; ja he-u crec que he-u foren *libres* a dins se sessió quant tractaren d'això i hegueren de volà ses *decapitacions* es directós d'escena a força de capetjades, colsades, escolts i a qualcú que li tregueren ses paraules de sa boca, perque sinó no en sortía, votaren a la fi lo que ells trobaven que estava mal fet. Per tant poren està contents d'això ès consejals veis perque es títol de *coni de quix*, *consejals de llendereta* i *consejals de cartó* el poren fe extens i fins i tot endosà a n'aqueis consejals tan rectes. Es fets he-u demanen. Basta per avui; però creis voltros que sí (aquell públic que es dia de cap d'any estava davant la Sala per veure se primera sortida des nou Ajuntament ves are la manera de prende s'alternativa es nous capetjadós de s'opinió pública, cridaría encara *¡Visca es bal·le honrat!* *¡Visca es bal·le populá!* *Viviendo i aprendiendo* artanencs de la meva ànima.

Un noi de la ceba.

Receta útil para los artríticos. Tómese la «Piperazina Dr. Grau» y combatiereis el reuma, arrenilla, mal de piedra, gota, ciática, cólicos nefríticos, neuralgias, etc. Es el mejor disolvente del ácido úrico.

Cronicó d'Inca

Dia 16 — Es cap-vespre surten els al·lots-guaites a fer sa primera visita a poble estera, Seuva. No cal dir que tot el poble es posà peus alts sobre tot es al·lots no hi feren falta.

Feren una curta visita a l'Església ont el senyor Rector saludà i emoretjà an aquets al·lotets exploradors.

Al sortir i a davant l'Església D. Toni Ferrer Mestre d'Inca digué dues paraules.

—Romanguerem ben sorpresos al visitar el nostre puig de Santa Magdalena, quant verem sa plesseta de davant l'Església i s'esplanada del costat convertides amb un vertader pinar; essent així que el diumenge anterior no hi havia res remogut.

Pereix que el senyor Rector de l'Oratori s'ha empenyat en muntiplicar ses atractivoles belleses des nostre Puig.

Més d'una sexentena de pinotells contarem entre els d'una part i altra, que si es veuen a ser grosos els inquers es podràn donar per ben satisfets quant a l'estiu venguin a fruit el suau oreig a l'ombra d'aquexos pins.

Oh quin paradís serà llavors el Puig de Sta. Magdalena!

Lo que fa falta per lo pronta és que afeirin bé i que branquin força i que sa gent manuda i sa gran no'ls afollin i atropellin com desgraciadament aixís succeí en l'anterior plantada.

Que Sta. Magdalena els beneexqui!

—L'entusiasme per la Creu Rotja segueix avant. Avui prèvia convocatoria, s'han reunits en el local del Circol d'obrers catòlics en junta general, els iniciadors i socis de tan benemèrita Institució, per procedir a constituir legalment la Junta de govern, quedant nomenats per unanimitat pera regir els seus respectius càrrecs els senyors sigüents: President: D. Bartomeu Trias;—Vicepresidents: D. Joan Pieras Ramis i D. Pere Cortés Miró—Secretari: D. Juan del Castillo Ramón—Vicesecretari: D. Bernat Aguiló Valls—Contador D. Antoni Ferrer—Tesorer: Mossèn Josep Aguiló Pomar—Director de magatzem: D. Jaume García Riera—Vocals: D. Vicens Ribes Franch, D. Joan Ferrer Prats, D. Miquel Cerdá Santandreu, D. Antoni Adrover Llompert.

Sabem que el Sr. Bal·le ha cedit per les funcions propies de la Creu Rotja la Casa de Socòs del carrer de Dureta.

Mereixen felicitar de bon de veres els joves iniciadors de tan benèfica Institució en nostre Ciutat el Sr. del Castillo i el Sr. Ribas, que han lograt, amb temps molt curt, veure satisfets els seus desigs.

Dia 17.—Fa un dia esplèndid.

A devés les deu i acabat l'ofici lliis de la Parroquia comensen es dos Vicaris a beneir al bestiar. Ja sa costumen ets inquers a fer corre es bestia enguexat a carretons. Reforma que sembla que fa més ciutat se-

gons diu sa gent! No hi hagué cap desgracia que llamentar i al contrari se gent feia es fetge al pasar aquelles ingenioses i estrambòtiques carrosses, sobre tot aquell auto amb una dotzena d'al·lots de força (i reparau que no dic cavalls perquè al·lots eren els qui el rossegaven).

El sent ase i la madona porcella tanmeiteix feien es seu papé tan ben aposentats dins el veïcol. També se veran freses primerenques. Deu fassa que aqueixes no escainin tant fort com els altres anys. A prop de les 12 acabaren de beneir.

Que Sant Antoni de Diana mos conservi el bestiar tant el de pel com el de llana. Amen.

Dia 20.—A les 10 Missa de tres i altar format en honor de San Sebastià.

El cap-vespre a les 8 i mitja sortí la tradicional processó del Sant Màrtir que de la parroquia es dirigí vers el carre des Sep.

Els exploradors hi assistiren i donaren guardia al Sant. Al arribar la processó a la capalleta de Sant Sebastià es cantà un Te-Deum, després desfilaren cap a l'Església.

Dia 22.—D. Lloaxim Gelabert (pare) ha estat xaracot una quinzena de dies, ara sa comença axecar-se lo qual ens alegra, que Deu li don salut si convé.

Els Empresaris del Teatre d'Inca mos han duit una bona companyia de equilibristes que han trebat el cap-vespre i el vespre del diumenge i festes de la present setmana. Han agradat ferm i bona prova és que es vespres ha estat de gom en gom.

El novell Cronista.

VHRIES

INQUERS PREMIATS

An el Certamen científic-literari que s'ha celebrat an el Seminari Conciliar el dia de

la festa de la Càtedra de Sant Pere de Roma, se pot dir que'ls inquers han duit la doma. De sis premis que s'han donat quatre en son aguanyadors seminaristes fills d'Inca, coloboradors i amics nostros. Així ens agraden que siguin estudiosos.

En Bernat Ramis, ha obtengut el premi del III tema:—«Llengua hebrea—Versió i Anàlisis gramaticals del salm 113 *Confitemini*» per un treball que du per lema «Delectare in Domini».

En Bartomeu Cantallops, té'l premi del V tema:—«Historia de la solemnidad del Corpus en la Iglesia de Mallorca» per un treball que du per lema «Sacerdos in eternum».

N'Andreu Caimari s'en ha duit el del VI tema:—«Composició dramàtica sobre la vida del B. Ramón Lull,» per un drama que ha escrit sobre'l Martiri del Beat que du per lema: «Mort dolça del Bon Jesús...»

En Jaume Sampol ha guanyat el premi del X tema:—«Ornaments sacerdotals: el seu origen, simbolisme, formes convenientes segons els principis litúrgics i disposicions de la Iglesia sobre'ls meteixos», per un treball que du per lema «Inmemoriam».

A tot això e-hi podem afagir que un inquer ha donat un premi, el M. I. Mossèn Joan Quetglas, Secretari del Bisbat, i que D. Antoni Torrandell, també compatrici nostro, tocà en aquella festa dues composicions amb la destresa que ell sab fer-ho, o sia, *Mort de Isolda* d'En Wagner i *Belada* d'En Xopin, el qual va esser calorosament aplaudit.

Los felicitem a tots ben corahnent fent extensiva nostra felicitació a ses families.

Tip. M. Durán.—Inca.

SASTRERIA

—DE—

MANUEL PLAZA

VISTE BIEN Y BARATO

VERIFICA LAS PRUEBAS A LA HORA DE HACER EL ENCARGO

BONITA COLECCION DE

GÉNEROS PARA TRAJE Y ABRIGOS

Se liquidan calcetines,

corbatas, tirantes ligas.

Calle CADENA esquina a Plaza Sta. EULALIA

(ANTIGUA CONFITERIA ROSSELLÓ) PALMA.